

19/02/2024

Патријарх Порфирије: Молимо се и трудимо да будемо бољи, бољи данас него јуче, бољи сутра него данас, бољи од себе

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 18. фебруара 2024. године на светој Литургији у Саборном храму Светог Саве у Њујорку

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, благослов је и радост кад год можемо да се сабирамо и да се сусрећемо, а нарочито је велики благослов Божји и духовна радост када се сабирамо у храму Божјем, јер у храму Божјем сви заједно узносимо своје молитве Богу за своје спасење, за добро своје, али и за спасење и добро наших комшија и пријатељ, за спасење и за добро читавог света. Ми ту истину као народ знамо од самих својих почетака. Знамо је управо истином коју је засејао међу нас и трудом који је чинио наш првојерарх и духовни отац Свети Сава.

Ево, само пре неколико седмица ми смо прославили његов празник. Прославили смо Светог Саву зато што је он отворио наше духовне очи, зато

што је он једампут за свагда одредио смернице и пут постојања нашег народа и његове ходове кроз историју; зато што је у наш народ засадио, посејао и однеговао православну веру; веру православну која нас је кроз векове обликовала; веру православну која је од нашег народа учинила оно што он јесте; веру која нас је чувала и очувала да кроз векове знамо ко смо, одакле смо и куда идемо; веру која је учинила да и онда када смо били слаби и немоћни, да и онда када нисмо имали своју државу, а то није бивало ретко у нашој историји, можемо опстати и да будемо оно што јесмо; веру да увек, а нарочито данас, када смо расејани широм света и када смо далеко од своје матице, можемо бити оно што јесмо; веру која нас чини да нисмо исфрустрирани и изгубљени због удаљености од своје матоце, да немамо комплекс да можемо пуним плућима и отвореног срца да будемо интегрисани у културе и у цивилизацију у којој се налазимо, а да опет јесмо оно што јесмо, да можемо усвајати све што је вредно и добро из култура и народа са којима живимо, да можемо њима бити обogaћени, али исто тако да својим трудом, својим напором и оним што јесмо можемо обогатити, макар и скромно, оне са којима живимо.

Свети Сава је, дакле, то учинио некада давно, а кроз Јеванђеље Христово он живи и данас са нама, јер знао је Свети Сава речи Христове: Сазидаћу Цркву своју и врата адава неће јој одолети. Зато што постојимо као Црква, браћо и сестре, и за нас важе ове речи да онда када смо Црква, када смо заједница, када смо једно и јединствени одолећемо свим искушењима и свим нападима који долазе са било које стране. Свети Сава је вером јеванђељском, вером православном, учинио да будемо једно иако смо различити, иако је свако од нас другачији. Нема два прста са истим отиском од Адама до данас, свако од нас јесте непоновљива личност, има своје дарове, своје таленте, своје вредности, узраста и развија се, али има и своје тешкоће, своје искушење и своје падове. Међутим, независно од тога, свако до нас ако иде путем Светог Саве, свако од нас ако слуша реч Христову и Јеванђеље Његово биће увек спреман да у своју душу и у своје срце прими свог брата, макар и онда када он пада, када је насвршен, када има слабости; биће спреман да сваку своју сестру и свог брата са љубављу грли, да иште опроштај од њега и да му прашта; јер то је позив Христов, то је позив Јеванђеља, то је знак да смо Црква. То је знак да смо једно и јединствено.

Само онда када слушамо реч Христову и када живимо Његовом заповешћу о љубави читавим својим бићем према Богу, али и према сваком човеку, према ближњем, само онда можемо разумети шта то значи да будемо једно. Најпре, да будемо једно као породица, да муж своју жену воли као самог себе, као

Христа, као Цркву, а и жена свог мужа исто тако. То подразумева и праштање и искање опроштаја, а да онда када воле муж и жена једно друго, када граде јединство међусобно, то јединство и ту љубав дарују својој деци, јер то је важније од свега. Можете децу обогатити било чим, али ако их нисте обогатили међусобном слогом, јединством и љубављу, закинули сте их једампут за свагда оним што је најважније, лишили сте их оног што је највећа вредност. Нека и браћа и сестре воле једно друго. Најпре да волимо оне који су наши непосредни ближњи, ту да се учимо љубави, праштању, прихватању различитости, па ћемо онда тим научени, оним што је заповест Христова, моћи да прихватимо и све друге, да будемо њима обogaћени и да их обogaћујемо.

Ту истину смо данас чули у светом Јеванђељу, браћо и сестре. Чули смо истину о томе како се Христос односи према нама, према сваком човеку независно из ког народа долази, чак независно и о тога како се Богу моли. На путу ка Јерихону, описује ова прича, Христос се нашао окружен мноштвом људи, тако да су сви хтели да га чују и да га дотакну. Међутим, један од присутних имао је тешкоћу, јер је био ниског раста, па се он успео на смокву да би видео Христа. То је Закхеј, који је по својој професији био цариник, дакле, порезник. И у овој причи има много порука упућених читавом свету и нама данас, свим људима и свим народима. Јерихон је био град многобожаца, дакле, не оних који су припадали изабраном народу и изабраној и истинској правој вери, али Христос је и тамо ишао хотећи да докаже да је дошао због сваког човека и да воли сваког човека као своју икону и да сваког призива на спасење, да сваког љубављу својом грли, али је питање ко је тај који одговара на Његову љубав, независно од свог греха и својих слабости, да ли чезне за Њим, за истином, правдом и љубављу. У личности Закхеја најбоље се види да је чежња и осећање потребе за Христом оно што је најважније, што је неопходно, што руши сваку препреку и сваку тешкоћу. Порезници – цариници су били омражени зато што су убирали порез не само за цара, за ћесара, него су злоупотребљавали своју позицију и често узимали много више за своје личне потребе. Отуда су их у изабраном народу сматрали великим нгрешницима. И ево, овај Закхеј ниског раста, цариник, пење се на смокву да би видео Христа, јер је наслутио да је у Њему Месија, Спаситељ, да је у Њему снага и спасење. И Господ се њему обраћа и каже да ће бити у дому његовом. Наилази на критику такав став Христов, на критику која гласи зашто се он грешницима обраћа и не само то него хоће и да их посети. Ми видимо у овом Јеванђељу да ако имамо одлучности, ако смо сигурни у Јеванђеље Христово, у реч Његову, ако смо сигурни у правду Његову и ако смо једампут за свагда опредељени за Њега да ће нам се Он открити, али не само то него и да ће

нам дати снагу да сваку препреку, сваку невољу, сваку тешкоћу и свако искушење као поједици, али и као народ, можемо савладати. На упорност Закхејеву Бог му се јавља, милује га, показује му љубав показујући да нема те слабости, да нема тог греха, да нема тог пада нашег који пред Господом не може бити опроштен. Већ унапред је све опроштено уколико смо упорни – и поред грехова које носимо – у неодустајању свом од Христа и Цркве Његове, од Јеванђеља Његовог, од православне вере.

Браћо и сестре, радујем се што сам данас овде са вама, што можемо заједно да се молимо Богу, што ћемо се причестити Крвљу и Телом Христовим. Сигуран сам да овом месту, баш по речи Христовој: Сазидаћу Цркву своју и врата адова јој неће одолети, неће моћи да науди ниједна зла и негативна сила и да ће ово место одолети сваком нападу, а нарочито нападима нечистих сила, демонских сила, које као свој основни задатак и циљ имају да стварају раздоре у човеку и међу људима, а најпре раздор у нама самима. Имају за циљ да нас учине да будемо схизофрени, подељени у себи, а онда тако да се делимо међусобно, да устајемо једни на друге, да заправо одбијамо реч Христову која позива на смирење, на љубав, на заједницу у различитости, на праштање и на покајање. Сигуран сам да то и такво наше оречење на овом месту биће и јесте снага да ћемо одолети свакој сили врага која хоће да нас дели и у себи и између себе, да сви учинимо све што је до нас најпре духовно, најпре молитвом, а онда и сваким стицањем врлина својим животом јеванђељским, па онда и од сувишка спољашњег и материјалног да, када Бог то буде хтео, овај храм буде онакав какав је био и још сјајнији и лепши. То нимало није једностврно, то сви ми знамо, али ако имамо молитве, истрајности и упорности овог Закхеја, малог и грешног, али истрајности и упорности да будемо бољи, онда ће Бог дати да око нас буде добро и боље. Не да се молимо да нам буде добро пре свега, нека нам Бог да да буде добро, него да се молимо и трудимо да ми будемо бољи, бољи данас него јуче, бољи сутра него данас, бољи од себе. Свако да буде бољи од себе, да буде онакав каквог га је Бог замислио. Дај Боже да се увек овде сабирамо, и свугде и на сваком месту, да будемо оно што јесмо нестидећи се себе и да као мисионари Христови проповедамо и славимо име Његово и Његовог Оца и Духа Светог сада и увек и у векове векова. Амин. Живели! Нека вас све Господ благослови.

spc.rs